

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **S., a.s.**, IČO: X., so sídlom M., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky** so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. júla 2009 č. k. 2S 469/2006–75, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 469/2006–75 zo dňa 14. júla 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č. I/221/12097-72314/2006/990311–r zo dňa 13.10.2006 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní podľa § 48 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní

a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 511/1992 Zb.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 500/230/8264/06/Ral z 02.05.2006, ktorým bol podľa § 44 ods. 6 písm. b) zák. č. 511/1992 Zb. vyrubený žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002 v sume 17.536.500,- Sk ako daňovému subjektu.

Svoje rozhodnutie žalovaný s odkazom na zistené skutočnosti prvostupňovým správcom dane a ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 366/1999 Z.z.“) odôvodnil tým, že nemohol uznať za daňové náklady žalobcu spojené alebo vyvolané s:

- a) vyradením neupotrebitelných zásob (armatúry, autosúčiastky z dôvodu zmeny vozového parku, ochranné pomôcky, gummy, skorodovaný kov, chemia, ventily, matice, spojky atď.) v sume 18.420.337,25 Sk z majetku žalobcu a ich následným zaúčtovaním na účet 582951 – Manká a škody (ostatné materiálové zásoby),
- b) zmarením investícií z dôvodu zmeny podnikateľského zámeru v sume 1.725.471,28 Sk a ich následným zaúčtovaním na účet 582942 – Manká a škody (ostatné nedokončené HI),
- c) nesprávnym zaradením daru v sume 57.249.428,-Sk.

Najmä k vyradeniu neupotrebitelných zásob z majetku žalobcu tento uviedol, že išlo o likvidáciu morálne zastaraných zásob, ktoré neboli fyzicky znehodnotené, preto ich ponúkol na predaj jednotlivým odštepným závodom v rámci vlastnej organizačnej štruktúry, avšak bezúspešne. Obdobne aj k problematike zmarených investícií žalobca deklaroval, že išlo o nerealizované projekty, pre ktoré bola vypracovaná projektovaná dokumentácia v hore uvedenej sume.

Tak neupotrebitelné zásoby z majetku žalobcu ako aj zmarené investície boli vyradené na základe protokolov schválených vyradovacou a likvidačnou komisiou, resp. škodovými komisiami žalobcu v jednotlivých odštepných závodoch.

V uvedených prípadoch je nutné podľa žalovaného vychádzať z ustanovení § 23 ods. 2 písm. a) zák. č. 366/1999 Z.z. s použitím § 4 ods. 2 zákona č. 563/1991 Zb. o účtovníctve (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 563/1991 Zb.“). Preto bol žalobca podľa

žalovaného povinný postupovať v zmysle Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 3177/1998-KM, ktorým sa ustanovuje účtová osnova a postupy účtovania pre podnikateľov v platnom znení, najmä čl. V ods. 1 a čl. IV. ods. 1.3.

S prihliadnutím na ust. § 25 ods. 1 písm. n) a § 24 ods. 2 písm. k) zák. č. 366/1999 Z.z. žalovaný ďalej uviedol, že pod pojem manká a škody nespádajú iba tie náklady, ktoré zodpovedajú definíciám manká a škody, ale aj všetky náklady účtované na ťarchu účtu 582 – Manká a škody tak, ako ich vymedzuje hore uvedené Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky, tzn. za škodu je potrebné považovať aj definitívne zníženie hodnoty zásob z titulu morálneho opotrebovania a zmarené investície a investície k nim zachytené na účte 582. Iba výnimky výslovne uvedené zákonom v ust. § 24 ods. 2 písm. k) by mohol správca dane uznať za daňové výdavky, avšak žalovaný konštatoval, že v danom prípade o ne nešlo.

K otázke daru žalovaný uviedol, že dar bol poskytnutý v zmysle Dohody o odpustení dlhu z 10.05.2002 uzatvorenej s I. ako dlžníkom. Podľa čl. I. citovanej Dohody dňa 04.03.1992 došlo medzi podnikom S. ako veriteľom a N. ako dlžníkom k uzatvoreniu úverovej zmluvy, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť tejto nadácii peňažné prostriedky v sume 100.000.000,- Sk a dlžník sa zaviazal predmetnú istinu v stanovenej lehote vrátiť spolu s dojednaným úrokom 2,5 % p.a.

V následnom čl. II. sa veriteľ a dlžník touto dohodou v súlade s § 574 Občianskeho zákonníka dohodli, že veriteľ sa vzdáva svojej pohľadávky zo zmluvy voči dlžníkovi na úhradu časti istiny – peňažnej sumy 50.000.000,- Sk. Dopady odpustenia dlhu na základ dane žalobcu boli špecifikované v materiáli predloženom na zasadnutie jeho predstavenstva dňa 04.03.2002 v tom duchu, že ak sa pri uvedenej transakcii zreteľne a náležite vyjadri zámer, že odpustenie dlhu sa uskutočňuje s cieľom podpory rozvoja vedy v Slovenskej republike, bude možné takto odpustenú čiastku považovať za dar v súlade s ustanovením § 20 ods. 7 zák. č. 366/1999 Z.z.

S odvolaním sa na cit. ustanovenie § 20 ods. 7 zák. č. 366/1999 Z.z. žalovaný zdôraznil v svojom odôvodnení, že jednou zo základných podmienok uznania odpočtu daru ako položky znižujúcej základ dane je skutočnosť, že išlo o dar. Avšak právny úkon vykonaný vo forme

odpustenia dlhu žalobcom nemožno podľa žalovaného zamieňať s právnym úkonom darovania.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 21.12.2006 na Krajský súd v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa preskúmal podľa ustanovení II. hlavy V. časti O.s.p. napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, o žalobe rozhodol bez pojednávania rozsudkom v zmysle ustanovenia § 250f ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

V svojom odôvodnení sa krajský súd stotožnil nielen so skutkovým zistením žalovaného ale aj s jeho právnym vyhodnotením tak zisteného skutkového stavu (viď aplikácia § 23 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z., § 4 ods. 2 zák. 563/1991 Zb. smerujúcemu k aplikácii Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 3177/1998-KM, ďalej k § 25 ods. 1 písm. n/ a § 24 ods. 2 písm. k/ zák. č. 366/1999 Z.z.).

K otázke škody krajský súd uviedol, že sám žalobca poukazoval v žalobe na definíciu škody, ktorá je uvedená v čl. 1 ods. 12 Opatrenia. Ďalej z dokladov založených v administratívnom spise mal krajský súd preukázané, že tieto zásoby ponúkal žalobca na odpredaj, avšak pre ich technickú nespôsobilosť boli nepredajné. Pri posudzovaní vyradených a zmarených investícií z majetku žalobcu bolo podľa názoru krajského súdu potrebné postupovať obdobným spôsobom, pretože majetok žalobcu sa znížil o zmarené investície.

Pri preskúmaní rozhodnutia žalovaného v časti vyrubenia rozdielu na dani z príjmov krajský súd dospel k názoru, že pri uplatňovaní právnych predpisov v daňovom konaní by sa mal brať do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vyrubenie dane. Podľa názoru krajského súdu, je možné darovať peňažnú alebo nepeňažnú pohľadávku i kombinovaným právnym úkonom, avšak účtovné osnovy

a postupy účtovania by mali byť schopné odzrkadľovať všetky nožné obchodné operácie podnikateľa, ktoré sú v súlade s inými zákonmi Slovenskej republiky. Občiansky zákonník nevyklučuje formu daru s podmienkou (§ 628 a nasl. OZ) a nevyklučuje ani kombinované právne úkony. Pri takomto právnom úkone môžu práva a povinnosti zmluvných strán podľa krajského súdu zanikať a zároveň vznikajú ďalšie práva a povinnosti. Podľa názoru krajského súdu skutočným obsahom úkonu, tzn. odpustenia pohľadávky a súčasne darovania pohľadávky za určitým účelom bolo zníženie majetku žalobcu o sumu 50.000.000,- Sk, a preto účtovné osnovy mali zníženie takéhoto majetku daňového subjektu zahrnúť do nedaňových výdavkov.

III.

Odvolanie žalobcu

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 20.08.2009 (č. 1. 79) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný poukázal na to, že

- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./ a
- krajský súd ako súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

K neuznaniu výdavkov súvisiacich s vyradením neupotrebitelných zásob z majetku žalobcu, tento argumentoval, že ustanovenie § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov nie je možné vzťahovať len na spotrebované zásoby v procese ich zhodnocovania, poprípade ich predaja, ale aj na zásoby, ktoré boli na tento účel obstarané a mali slúžiť na zabezpečenie zdaniteľných príjmov žalobcu.

Ďalej žalobca polemizoval s výkladom pojmu škody v zmysle definície uvedenej v čl. I Postupov účtovania (opatrenie MF SR) pričom zaujal názor, že likvidácia fyzicky neznehodnotených zásob nie je z hľadiska ekonomickej, skutkovej a teda vecnej podstaty škodou. Následne žalobca poukázal na logický rozpor v tvrdení žalovaného, ktorý podľa neho poukazuje na zmätočný postup a nesprávne rozhodnutie žalovaného v danej veci. Podľa žalobcu naopak predmetné zásoby nestratili svoju hodnotu vo všeobecnosti, tak ako to

predpokladá zákon, ale stratili svoju hodnotu pre žalobcu, ktorý vzhľadom na zmenu svojich obchodných plánov nemal pre ne ďalšie využitie.

Ďalej žalobca k neuznaniu výdavkov súvisiacich s vyradením zmarených investícií z jeho majetku, okrem hore uvedenej argumentácie zdôraznil, že žiadne iné ustanovenie § 25 zák. č. 366/1999 Z.z. nestanovuje, že zrušené investície predstavujú nedaňový výdavok. Iba samotná skutočnosť, že o tom, že sa jedná o neupotrebitelné zásoby a zmarené investície, mali rozhodovať komisie označené ako škodové, nie je dôvodom na ich súhrnné označenie ako škoda. Podľa žalobcu ide teda len o otázku pojmového označenia takejto komisie, ktoré je potrebné posúdiť podľa § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.

Navyše nielen správca dane ale aj žalovaný si podľa mienky žalobcu prisvojili oprávnenie záväzne vykladať všeobecne záväzné právne predpisy, čím presiahli rámec svojich oprávnení, pričom tento typ výdavku (likvidácia) vychádza z legitímnych postupov účtovania.

Ani skutočnosť, že na zaúčtovanie neupotrebitelných zásob a zmarených investícií bol použitý účet 582 – manká a škody, nie je možné vyvodzovať závery o charaktere týchto výdavkov.

Pri tejto argumentácii žalobca zdôraznil, že žalovaný ako orgán verejnej správy v zmysle teórie a princípov práva, zakotvených aj v Ústave Slovenskej republiky (článok 2 ods. 2) nie je oprávnený používať analógiu legis vo verejnom práve hmotnom tým, že používa na výklad jedného hmotnoprávneho predpisu iný hmotnoprávny predpis, na viac spôsobom, ktorý nezodpovedá skutočnému obsahu daného úkonu žalobcu.

Ďalej sa žalobca v odvolaní vyjadril k časovému a skutkovému vzťahu medzi dosiahnutými príjmami a výdavkami.

Tiež k neuznaniu odpočítateľnej položky za poskytnutie daru žalobcom žalobca vyslovil nesúhlas so záverom, že účinne financovať vedu v zmysle § 20 ods. zák. č. 366/1999 Z.z. možno len prostredníctvom nenávratných príspevkov (napr. granty) poskytovaných na základe darovacej zmluvy podľa § 628 Občianskeho zákonníka. Naopak, podľa mienky

žalobcu odpustenie dlhu s povinnosťou použitia tohto nepeňažného daru na financovanie vedy a výskumu jednoznačne zodpovedá definícii daru nepeňažnej povahy v zmysle citovaného ustanovenia § 20 ods. 7 a s touto argumentáciou súhlasí podľa žalobcu aj krajský súd (str. 8 ods. 4 odôvodnenia).

Žalobca súčasne v odvolaní pripustil, že mohlo ísť o pôžičku, resp. o sekundárne použitie daru Inovačným fondom, n.f., avšak na tento proces, ako zdôraznil žalobca, nemá žiadny vplyv a ani nemá povinnosť preverovať skutočné použitie prostriedkov darovaných na účely stanovené v zák. č. 366/1999 Z.z.

Tiež žalobca v svojom odvolaní poukázal na účel hore uvedeného neziskového fondu.

Záverom žalobca požadoval o zmenu rozsudku krajského súdu tak, že rozhodnutia žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané subjekty sa zruší a vec sa vráti žalovanému na ďalšie konanie spolu s uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu zaplateného súdneho poplatku.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 14.09.2009 (č. 1. 88) vyplýva, že sa stotožňuje správnym posúdením veci v rozsudku krajského súdu a námietky žalobcu v odvolaní považuje za neopodstatnené.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho

po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení zaoberal interpretáciou dvoch základných podmienok vyžadovaných právnym predpisom na uznanie výdavkov za daňové, a to pojmom škoda a pojmom dar.

Nad rámec zdôvodnenia krajského súdu k pojmu škoda Najvyšší súd poukazuje na vlastnú zodpovednosť (inak povedané podnikateľské riziko) žalobcu pri uskutočňovaní jeho predmetu činnosti (podnikania) – viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ak žalobca ako daňový subjekt nepreukáže, že ním zaobstarané veci alebo výkony poskytnuté tretími osobami (napríklad vo forme projektov) efektívne naplnili cieľ sledovaný v ustanovení § 24 ods. 1 zák. č. 366/1999 Z.z., tzn. že ide o výdavky (náklady) daňovníkom preukázateľne vynaloženými na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, potom žalobcovi nevzniklo právo na ich odpočítanie od základu dane, inak povedané, v takom prípade ich obstaranie žalobca znáša na ťarchu svojho zisku.

Preto bola právne irelevantná polemika žalobcu s výkladom pojmu škody v zmysle definície uvedenej v čl. I Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky o postupov

účtovania. Naopak, ako už raz Najvyšší súd naznačil a krajský súd správne potvrdil, názor žalobcu, že likvidácia fyzicky neznehodnotených zásob nie je z hľadiska ekonomickej, skutkovej a teda vecnej podstaty škodou, je právne nesprávny. Predmetné zásoby stratili svoju hodnotu vo všeobecnosti, čo mal žalobca preukázané tým, že hoci ním boli ponúknuté na odpredaj, v obvyklom čase o ich kúpu nikto neprejavil záujem, resp. stratili svoju hodnotu pre žalobcu, ktorý pri plnom vedomí zodpovednosti svojich rozhodnutí vzhľadom na zmenu svojich obchodných plánov nemal pre ne ďalšie využitie.

Ďalej Najvyšší súd poukazuje na ďalšiu náležitosť daňovo uznateľných výdavkov, a to nutnosť ich zaúčtovania v zmysle § 24 ods. 1. Zák. č. 563/1991 Zb. o účtovníctve je založený na určitých zásadách. Jednou z nich je aj zásada správnosti vedenia účtovníctva uvedená v § 7 zák. č. 563/1991 Zb., ktorá sa bez výnimky vzťahuje aj na žalobcu.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 563/1991 Zb. účtovné jednotky sú povinné viesť účtovníctvo úplne, preukazným spôsobom a správne tak, aby verne zobrazovalo skutočnosti, ktoré sú jeho predmetom.

Podľa § 7 ods. 4 zák. č. 563/1991 Zb. účtovníctvo účtovnej jednotky je správne, ak účtovná jednotka s prihliadnutím na všetky okolnosti účtovného prípadu neporušila povinnosti uložené jej týmto zákonom.

Ak žalobca, ako účtovná jednotka svoje náklady vyvolané so zaobstaraním vyradeného materiálu ako aj so zaobstaraním projektov, ktoré v čase ich vyradenia boli pre žalobcu **nevyužiteľné**, zaúčtoval na účet 582 – Manká a škody, a to na základe vyradovacích protokolov príslušných komisií (je celkom irelevantné, ako sa tieto komisie nazývali – naopak právna dôležitosť sa musí priložiť ich zisteniam), potom správca dane hodnotiac uvedené účtovné operácie ako aj obsah protokolov v ich jednotlivostiach ako aj v celku (§ 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.) nemohol dospieť k inému záveru ako k tomu, že nejde o daňové výdavky, a ako také ich správne vyradil z daňovo uznateľných výdavkov.

Na tomto mieste musí Najvyšší súd vysloviť jasný nesúhlas s argumentom žalobcu, že správca dane ako aj žalovaný si prisvojili oprávnenie záväzne vykladať všeobecne záväzné právne predpisy, čím presiahli rámec svojich oprávnení. Interpretácia všeobecne záväzných

právných predpisov je nutnou súčasťou rozhodovacieho, tzn. vrchnostenského charakteru výkonnej moci, ktorej súčasťou v oblasti správy daní a poplatkov správca dane nepochybne je. Pri výklade právnych noriem žalovaný Najvyšší súd nenadobudol dojem, že by správca dane pochybil naznačeným spôsobom (nejednoznačná analógia legis vo verejnom práve hmotnom tým, že používa na výklad jedného hmotnoprávneho predpisu iný hmotnoprávny predpis, na viac spôsobom, ktorý nezodpovedá skutočnému obsahu daného úkonu žalobcu).

Preto Najvyšší súd argumentáciu žalobcu týkajúcu sa väd právneho výkladu daňového pojmu škoda ako nedôvodnú zamietol.

Pri neuznaní odpočítateľnej položky za poskytnutie daru žalobcom žalobca vyslovil nesúhlas so záverom, že účinne financovať vedu v zmysle § 20 ods. zák. č. 366/1999 Z.z. možno len prostredníctvom nenávratných príspevkov (napr. granty) poskytovaných na základe darovacej zmluvy podľa § 628 Občianskeho zákonníka. Avšak žalobca podľa Najvyššieho súdu takto nepostupoval. Naopak, a to žalobca aj v svojom odvolaní výslovne pripustil, že vlastne mohlo ísť o pôžičku, resp. o sekundárne použitie daru Inovačným fondom, n.f.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že základným poslaním darovacej zmluvy je dať do dispozície obdarovaného hodnotu (peňažného alebo nepeňažného charakteru), s ktorou môže obdarovaný nakladať s čím korešponduje právo darcu požadovať vrátenie daru ak sa obdarovaný nespráva riadne alebo hrubo porušuje dobré mravy. Žalobca však s týmto úmyslom nekonal, lebo uvedený I. bol úkonom žalobcu odbremený od povinnosti splniť si svoj záväzok vrátiť poskytnuté plnenie z úverovej zmluvy. Takýto úkon nie je možné vyhodnotiť ako podporu vzdelávacích alebo charitatívnych projektov uvedených v § 20 ods. 7 zák. č. 366/1999 Z.z.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť daň z príjmov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 28. septembra 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová